

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa W. K.

przeciwko Wojskowej Administracji Koszar [...]

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 16 marca 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych [...]

z dnia 1 lipca 2008 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2008 r., w sprawie przeciwko Wojskowej Administracji Koszar, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda W. K. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 marca 2008 r., oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegające na

niewskazaniu w uzasadnieniu wyroku, które przyczyny rozwiązania umowy o pracę podane przez pozwaną Sąd przyjął za uzasadnione. Ponadto powód zarzucił obrazę art. 8, art. 52 § 1 pkt 1 i art. 52 § 2 k.p. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej z uwagi na powołane w podstawach kasacyjnych oczywiste i rażące naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 52 § 1 pkt 1 i art. 52 § 2 k.p. Według skarżącego, potrzeba przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania podyktowana jest także koniecznością dokonania wykładni art. 52 § 2 k.p. przez rozstrzygnięcie „kiedy następuje początek biegu terminu do złożenia przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w sytuacji, gdy w oświadczeniu tym pracodawca podaje kilka przyczyn, a w wyniku rozpoznania sprawy Sąd uznaje za uzasadnioną tylko przyczynę, która wystąpiła pierwsza oraz kiedy następuje bieg tego terminu w sytuacji, gdy przyczyną jest niewykonanie polecenia, które to polecenie można wykonać w ciągu pewnego okresu”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Okolicznością przemawiającą za potrzebą rozpoznania przedmiotowej skargi kasacyjnej nie może być jej oczywista zasadność w zakresie naruszenia powołanych w podstawach kasacyjnych przepisów art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 52 § 1 pkt 1 i art. 52 § 2 k.p. W utrwalonym i wielokrotnie publikowanym orzecznictwie Sąd Najwyższy przyjmuje, że w sytuacji, gdy przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, wniosek powinien zawierać wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość”. Skarżący powinien wykazać kwalifikowany charakter oczywistego naruszenia prawa (postanowienie

Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49), bowiem przesłanką uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej nie jest samo oczywiste naruszenie prawa, lecz sytuacja, w której zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Z tego względu w skardze kasacyjnej należy wykazać, że zastosowanie przepisu prawnego błędnie interpretowanego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230). Zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743), gdyż oczywiste naruszenie prawa - jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - ma miejsce wówczas, gdy popełniony przez sąd drugiej instancji błąd w wykładni lub zastosowaniu prawa jest wyraźnie widoczny „na pierwszy rzut oka” bez pogłębionej analizy wchodzących w grę przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107).

Pozbawione racji jest stanowisko powoda, że uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji jest „niekompletne w sposób uniemożliwiający kontrolę kasacyjną”. Z uzasadnienia jednoznacznie wynika bowiem, dlaczego wątpliwości Sądu nie budzi zasadność przyczyny rozwiązania z powodem umowy o pracę. Sąd Okręgowy wyraźnie zaznaczył, że powód „w sposób rażący i uporczywy nie wykonywał poleceń pracodawcy”, a do jego kompetencji nie należała ocena, czy zlecenie aktualizacji planu działania na wypadek długotrwałych przerw w dostawie energii elektrycznej i wody jest działaniem racjonalnym (czy nie). Sąd Okręgowy podzielił przy tym ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji. Z art. 328 § 2 k.p.c., zastosowanego odpowiednio do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji, wynika, że uzasadnienie to nie musi zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, ale tylko takie, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania sprawy wyznaczony przepisami ustawy, są potrzebne do rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2007 r., II CSK 309/07, LEX nr 368455). Chociaż sąd odwoławczy jest również instancją merytoryczną, to jednak w sytuacji, gdy podziela dokonaną ocenę

dowodów i przyjmuje ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji za własne, wystarczy, że da temu wyraz w uzasadnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2007 r., I CSK 410/06, LEX nr 439229). Z tych względów zarzuty dotyczące obrazy art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (wskutek zakwalifikowania zachowania powoda jako ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych) nie mają znamion „oczywistej zasadności” i nie mogą stanowić przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Co się tyczy zarzutu naruszenia art. 52 § 2 k.p. oraz konstruowanego przez skarżącego na tym tle zagadnienia prawnego, to należy zauważyć, że ten problem nie był wcześniej podnoszony przez skarżącego. Dlatego jego rozstrzygnięcie nie miałoby znaczenia w świetle poczynionych w sprawie wiążących ustaleń faktycznych, skoro w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów. Niezależnie od tego należy stwierdzić, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii powoływanego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszej uchwale lub orzeczeniu, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5). W kwestii przedstawionej we wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie. W wyroku z dnia 11 czerwca 1997 r., I PKN 202/97 (OSNAPiUS 1998 nr 10, poz. 297) stwierdził, że jeżeli okoliczności uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. wystąpiły w kilku kolejnych dniach, to termin z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna bieg od dowiedzenia się przez pracodawcę o ostatniej z tych okoliczności. Z kolei, w wyroku z dnia 12 czerwca 1997 r., I PKN 210/97, (OSNAPiUS 1998 nr 10, poz. 301) Sąd Najwyższy przyjął, że w pojęciu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych mieści się przypadek dopuszczenia się przez pracownika kilku uchybień i to także wtedy, gdy nie mogą być one kwalifikowane jako „czyn ciągły”. W przypadku ciągłego naruszania obowiązków pracowniczych, termin z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna bieg od ostatniego ze zdarzeń składających się na to zachowanie (wyrok z dnia 19 grudnia 1997 r., I PKN 443/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 631). Wobec powyższego nie ma

aktualnie potrzeby dokonania wykładni art. 52 § 2 k.p., zwłaszcza że wywody zawarte w uzasadnieniu skargi nie zawierają szczegółowej argumentacji, która by przemawiała za odstąpieniem przez Sąd Najwyższy od utrwalonego orzecznictwa.

Skoro skarżący nie przytoczył innych okoliczności uzasadniających potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).